

Arrest

nr. 68 959 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die loco advocaat P. CAFMEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12/09/2007 werd ingediend door:
(...)”*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27/09/2007, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-attaché in het verslag dd. 19.05.2011 (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene haar leven of haar fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene medische redenen aan en legt zij ter staving medisch attesten voor. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is." Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kenia".

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : steunbetuiging, gevolgde taallessen en cursussen) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

We vermelden hier evenwel dat betrokkene nog een lopende procedure 9bis heeft. Te gepasten tijde zal betrokkene hieromtrent een beslissing ontvangen.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991). Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, iuncto zorgvuldigheidsplicht. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en

deugdelijk. De Minister van Migratie - en Asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing wordt nu wel gemotiveerd, doch is deze motivering zeker niet afdoende na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak, wat in casu een schending uitmaakt van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht. In het verslag dd. 19.05.2011 vanwege de arts-attaché, gehecht aan de bestreden beslissing wordt het volgende vermeld:

dat betrokkene een aantal psychische problemen vertoont. Het lijkt te gaan om een borderline persoonlijkheidsstoornis met mogelijks in het verleden psychotische elementen, Zij nam hiervoor vroeger psychofarmaca en wordt met tussenpozen gevolgd door een psycholoog. Betrokkene heeft lange tijd psychofarmaca genomen, maar is daar eind 2010 mee gestopt en wordt nu enkel nog psychologisch begeleid. Hieruit kan afgeleid worden dat de toestand van betrokkene gestabiliseerd is."

Dat evenwel, in tegenstrijd met bovengenoemde beslissing, verzoeksters situatie zeker niet gestabiliseerd is en dat zij nog steeds behandeling geniet, momenteel weliswaar in de vorm van psychotherapie. Het medisch getuigschrift dd. 16.12.2010 vanwege Dr. L. Van Den Broeck attesteert de mogelijkheid van een psychologische decompensatie in geval van stopzetting van de behandeling. Dat daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekster wel degelijk zeer ernstig ziek is en dat het niet kan dat verzoeksters aanvraag geweigerd wordt, zonder haar zelf medisch te onderzoeken. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekster geweigerd wordt. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. *'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'* (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster gaat niet akkoord met het advies van de ambtenaar-geneesheer die oordeelt op basis van de door verzoekster verschaftte gegevens dat haar toestand is gestabiliseerd. Verzoekster verwijst naar het attest van 16 december 2010 van Dr. L. VAN DEN BROECK waar sprake is van een "mogelijke

decompensatie". Voorts betoogt verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer haar medisch diende te onderzoeken.

Uit de bestreden beslissing en het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op gemotiveerde wijze heeft geoordeeld dat de toestand van betrokkene gestabiliseerd is: *"Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene een aantal psychische problemen vertoont. Het lijkt te gaan om een borderline persoonlijkheidsstoornis met mogelijks in het verleden psychotische elementen. Zij nam hiervoor vroeger psychofarmaca en wordt met tussenpozen gevolgd door een psycholoog. De attesten geven geenszins uitgebreide informatie over de psychische toestand van betrokkene. Evenmin is er een attest van een psychiater bij. Derhalve is het moeilijk een uitspraak te doen over de precieze aard of ernst van de pathologie. De diagnose 'borderline persoonlijkheidsstoornis' wordt niet verklaard noch blijkt dat er psychologische testing gebeurd is om tot deze diagnose te komen. Betrokkene heeft lange tijd psychofarmaca genomen, maar is daar eind 2010 mee gestopt en wordt nu enkel nog psychologisch begeleid. Hieruit kan afgeleid worden dat de toestand van betrokkene gestabiliseerd is. Gezien de informatie ons niet kan leren dat het om een ernstige aandoening gaat, en uit de verlagen blijkt dat de medicatie gestopt is en er enkel nog psychologische begeleiding gebeurt, kan ik dit niet weerhouden als ernstige pathologie. Er zijn geen gegevens waaruit ik kan afleiden dat de psychotherapie essentieel is voor de medisch-psychologische toestand van betrokkene. Derhalve is er mi. geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst"*.

De ambtenaar-geneesheer stelt dat verzoekster eind 2010 mee gestopt is met het nemen van psychofarmaca, en enkel nog psychologisch wordt begeleid en leidt hieruit af dat de toestand van betrokkene gestabiliseerd is. Uit de door verzoekster beschikbaar gestelde medische gegevens blijkt dat er geen sprake is van een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland. Er is vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van oordeelde Migratie- en Asielbeleid op niet kennelijk onredelijke wijze, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het enig middel in ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC